

ЛІНГВОДИДАКТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ УЧНІВ ЗАСОБАМИ ФРАЗЕОЛОГІЇ

У статті розкрито сутність та зміст основних лінгводидактичних чинників формування культури мовлення учнів при вивченні теми фразеологія з урахуванням традиційних та інноваційних тенденцій у системі шкільної освіти. Подано практичні рекомендації щодо використання основних підходів, закономірностей, принципів, методів і прийомів навчання при засвоєнні теми «Фразеологія» в шкільному курсі української мови. Запропонована система лінгводидактичних засад є теоретичною основою методики навчання фразеології в школі в аспекті культури спілкування учнів.

Ключові слова: лінгводидактичні основи; культура мовлення; фразеологія; підходи; закономірності; принципи; методи; прийоми; засоби навчання.

Постановка проблеми. У Державному стандарті базової та повної загальної середньої освіти України наголошено на тому, що одним із провідних завдань навчання української мови в школі є формування комунікативної компетентності, що охоплює не тільки знання мовної системи й володіння мовним матеріалом (мовленням), але й дотримання правил комунікативної поведінки, соціальних норм культури спілкування.

На сучасному етапі розвитку шкільної освіти особливої актуальності набуває проблема формування культури мовлення учнів, що не може бути вирішена без постійної уваги до фразеологічної роботи. Доведено, що фразеологічні одиниці виступають джерелом багатства, образності і виразності мовлення кожної людини, саме тому питання лінгводидактичних засад вивчення фразеології в аспекті культури мовлення учнів цікавить уже не одне покоління педагогів і лінгвістів.

Попри значні досягнення в методиці, теорії і практиці роботи над збагаченням мовлення та розвитком фразеологічного запасу учнів потребує глибшого аналізу. Потреба в збагаченні мовлення учнів українською фразеологією визначила необхідність розробки ефективної системи роботи з фразеології в аспекті культури спілкування на уроках української мови в загальноосвітній середній школі, зокрема в 6 класі, що й зумовлює актуальність порушеної проблеми.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В основі методики збагачення мовлення українською фразеологією лежать здобутки теоретичного мовознавства, представлені працями О. Потєбні, Ф. Буслаєва, І. Срезневського, К. Ушинського, О. Шахматова, П. Фортунатова, С. Абакумова, С. Чавдарова, І. Олій-

ника, Л. Скрипника, Г. Удовиченка, М. Баранова, В. Мельничайка, М. Стельмаховича, О. Бистрової та ін.

Педагогічні та методичні основи роботи над удосконаленням усного та писемного мовлення, збагачення словникового запасу учнів визначили Я. Коменський, К. Ушинський, В. Сухомлинський, І. Срезневський, Ф. Буслаєв. У їхніх працях виразно намітився методичний аспект опрацювання фразеології.

У методиці навчання української мови проаналізовано усне і писемне мовлення учнів, зроблено спроби визначити критерії досконалого мовлення, розкрито зміст функціонально-стилістичних аспектів вивчення мовних явищ, структурно-семантичний підхід до розвитку мовлення учнів, запропоновано системи лексико-фразеологічних та граматичних вправ (праці Л. Скрипника, Н. Бабич, Л. Стоян, І. Гнатюк, В. Горпинича, М. Демського, А. Коваль, М. Плющ, В. Барабаш, М. Коломійця, Л. Кожуховської).

Формулювання мети статті. Незважаючи на чималу кількість наукових розвідок із зазначеної теми, аналіз лінгводидактичних основ навчання фразеології в аспекті культури спілкування ще не був предметом окремого наукового дослідження, що й зумовило вибір теми статті.

Мета статті – охарактеризувати загальнодидактичні засади засвоєння фразеології на уроках української мови з метою вдосконалення культури мовлення учнів.

Виклад основного матеріалу дослідження. В основі навчання рідної мови лежать загальнодидактичні підходи, закономірності, принципи, що зумовлюють доцільний вибір методів, прийомів і засобів навчання, забезпечують належний рівень засвоєння змісту шкі-

льного курсу мови і формування комунікативних умінь і навичок учнів].

«Словник-довідник з української лінгводидактики» за редакцією М. Пентилюк визначає підхід як «погляд, з якого сприймається або оцінюється те чи інше явище, предмет, подія; перспектива, в якій вони виступають. Це підходи, спрямування, що визначають закономірності, методи, прийоми, засоби навчання» [6, с. 270]. А. Щукін додає, що це базова категорія методики, яка визначає стратегію навчання мови і вибір методу навчання, що реалізовує стратегію; погляд на сукупність предмета, якого треба навчати [8, с. 501]. С. Омельчук зазначає, що підхід є «методологічною категорією лінгводидактики, що позначає складне багатовимірне явище, системну сукупність якого становлять принципи, технології, методи, прийоми, засоби й форми навчання і яке характеризується концептуальністю, процесуальністю, системністю, керованістю й дієвістю» [2, с. 4].

Нам імпонує думка С. Омельчука, який основні підходи до навчання української мови об'єднав в три тематичні групи: 1) за способом суб'єктивної організації навчальної діяльності – діяльнісний, індивідуальний, компетентнісний, особистісний, особисто-діяльнісний підходи; 2) за способом організації засвоєння навчального матеріалу з мови – дедуктивний, диференційований, індуктивний, когнітивний, комунікативно-діяльнісний, системний, системно-лінгвістичний підходи; 3) за характером добору лексико-граматичного матеріалу – професійно спрямований, соціокультурний, текстоцентрично-дискурсивний, функційний, функційно-стилістичний підходи [2, с. 5].

Державний стандарт базової та повної середньої освіти базується на компетентнісному, особистісно зорієнтованому та діяльнісному підходах. Чинна програма з української мови ґрунтується на засадах компетентнісного, когнітивно-комунікативного, особистісно зорієнтованого й діяльнісного підходів до навчання. Відповідно до цього зміст уроку необхідно проектувати на основі вищезазначених підходів.

Для нашого дослідження виділимо когнітивний, комунікативно-діяльнісний, особистісно діяльнісний, функційно-стилістичний, компетентнісний підходи, а за основу візьмемо комунікативно-діяльнісний і компетентнісний підхід. Комунікативно-діяльнісний підхід полягає в такій організації навчання, коли «засвоєння мови відбувається безпосередньо в процесі комунікативної (реальної або модельованої) діяльності з метою оволодіння комунікативними вміннями і навичками [6, с. 71]. Компетентнісний підхід до навчання мови втілюється в головній меті мовної освіти – формування комунікативної компетентності учнів, під якою розуміємо здатність встановлювати та підтримувати контакти в будь-якій сфері в результаті засвоєння теоретичних знань з мови, володіння комунікативними вміннями й навичками за наявності мовних здібностей та певного комунікативного досвіду [3, с. 3].

Не менш важливим є врахування закономірностей навчання. Ми розглядаємо закономірність у широкому значенні як об'єктивно існуючий, постійний і необхідний взаємозв'язок між предметами, явищами або процесами, що впливає з їхньої внутрішньої приро-

ди, сутності [5, с. 262]. Спираючись на дослідження М. Пентилюк, до таких закономірностей навчання фразеології ми відносимо: постійну увагу до матерії мови, її звукової системи; розуміння семантики мовних одиниць; здатність засвоювати норми літературної мови; оцінку виражальних можливостей рідної мови; розвиток мовного чуття, дару слова; випереджальний розвиток усного мовлення; залежність мовленнєвих умінь і навичок від знань граматики і словникового складу мови [5, с. 262]. У процесі вивчення фразеології на перший план виступають такі закономірності: розуміння семантики мовних одиниць, оцінка виражальних можливостей рідної мови та розвиток мовного чуття, дару слова.

Для дослідження мовної системи варто звернути увагу й на принципи навчання. Під поняттям *принцип* мають на увазі шляхи взаємодії вчителя й учнів, вихідні положення, на яких ґрунтується зміст уроків, застосування методів, прийомів і засобів навчання [1, с. 71]. Під час вивчення фразеології широко спираються на провідні загальнодидактичні й лінгвометодичні принципи. Серед загальнодидактичних розрізняють традиційні та інноваційні. До традиційних належать такі: принципи науковості, систематичності, послідовності, наступності, перспективності, зв'язку теорії з практикою, наочності, доступності, зв'язку навчання з вихованням та ін. Інноваційними принципами виступають принципи гуманізації, гуманітаризації, єдності національного і загальнолюдського, розвивального характеру навчання, співтворчості, індивідуалізації та диференціації, оптимізації та ін.

До лінгвометодичних належать загальнометодичні та специфічні принципи. Серед загальнометодичних принципів виділяють такі: взаємозалежність мови і мислення, екстралінгвістичний, функціональний, міжпредметного та внутрішньопредметного зв'язку, зв'язок навчання двох (кількох) мов, нормативно-стилістичний, історичний, взаємозалежність усного і писемного мовлення [5, с. 27].

Відома дослідниця Л. Соловець принципи навчання поділяє на стратегічні та тактичні. До стратегічних вона відносить: активізацію розвивального впливу думки на мовлення і мовлення на думку; пріоритетність комунікативної функції мови і необхідність комунікативного спрямування у навчанні; розкриття естетичної функції мови і формування естетичних відчуттів і смаків у школярів. Серед тактичних науковець розрізняє такі: надання переваги індукції як способу мислення, що активно забезпечує засвоєння мовних явищ і категорій; дотримання міжрівневих зв'язків у навчанні мови; опора на одиниці мовлення під час вивчення мовних явищ і на одиниці мови під час опрацювання різних жанрів мовлення [1, с. 9].

Найбільш важливим є врахування специфічних принципів, зокрема: увага до фразеологічного багатства мови; добір якісного фразеологічного матеріалу; формування чуття стилю, дару слова; розвиток естетичних почуттів, творчих здібностей; зв'язок вивчення мови з мовленнєвою діяльністю; взаємозв'язок у вивченні всіх розділів шкільної програми; зв'язок вивчення мови з розвитком зв'язного мовлення.

Одночасно доцільно використовувати й методичні принципи, що зумовлено особливостями лексичних і фразеологічних явищ. Вони ґрунтуються на зіставленні слова і реалії, позначеної даним словом, – лексичного й граматичного значень слова, одиниць лексичної парадигми одна з одною, слів і фразеологізмів за сферами їх вживання, історії слова чи фразеології з історією.

Одним з найважливіших аспектів засвоєння фразеології є добір ефективних методів навчання. У лінгводидактиці *методи навчання* розуміють як «систему моделей методичних прийомів, побудова яких визначається цілями навчання, загальнодидактичними принципами, характером навчального матеріалу, особливостями джерел навчальної інформації» [5, с. 34].

Традиційно виділяють методи навчання за способом взаємодії учителя і учнів: усний виклад (розповідь, пояснення), бесіда, робота з підручником, метод вправ, спостереження над мовою [5, с. 25]. Одним із найважливіших методів перетворення набутих знань у відповідні вміння й навички є метод вправ. Практичні мовні вправи необхідні під час опрацювання будь-якої теми. Доповнюючи інші методи навчання та розширюючи свою багату методику, високоефективні за результатами, мовні вправи набувають статусу самостійного навчального методу.

Під час вивчення фразеології орієнтуємося на формування культури мовлення учнів. Основними комунікативними ознаками культури мовлення є правильність, точність, логічність, змістовність, доречність, багатство, виразність, чистота. Вивчаючи «Фразеологію», учні можуть оволодівати такими аспектами культури мовлення: багатство, виразність, але в той же час можуть розвивати й доречність, чистоту.

Прагнучи, щоб скарби фразеології були не лише зрозумілими для учнів, а й ставали надбанням їхнього власного мовлення, вчитель мусить подбати про систему вправ, у процесі виконання яких вироблялися б необхідні практичні навички.

Ми розробили ефективну систему вправ, спрямовану на формування культури мовлення учнів 6 класу. Запропонований комплекс включає вправи такого зразка:

- вправи на знаходження фразеологізмів у тексті;
- вправи на розрізнення фразеологічних словосполучень від вільних;
- вправи на визначення лексичного значення фразеологічних одиниць;
- вправи на добір синонімів та антонімів до поданих фразеологізмів;
- заміна виділених словосполучень близькими за значенням (користуючись довідкою);
- ситуативні вправи на підбір найдоцільніших фразеологізмів;
- знаходження відмінностей у значеннях підкреслених словосполучень;
- знаходження відмінностей у близьких за структурою фразеологізмах;
- ігри.

Той чи інший навчальний метод має свої складові частини – методичні прийоми. Характерною особливістю прийому є його частковість і здатність включа-

тися в різні методи, а також сприяти удосконаленню методів навчання. Такі прийоми, як аналіз, синтез, порівняння, зіставлення, узагальнення, абстрагування, класифікація, диференціація, належать до прийомів мисленнєвої діяльності і широко використовуються майже в усіх методах.

На сучасному етапі виділилися дві найефективніші групи прийомів роботи з фразеологізмами: прийоми семантизації фразеологічного матеріалу (порівняння, зіставлення, розгорнутий опис фразеологізму, добір синонімічних варіантів фразеологізмів, використання контекстного оточення, етимологізація фразеологізмів, робота з фразеологічними словниками та збірками прислів'їв і приказок) і прийоми формування умінь і навичок використання фразеологічного матеріалу у мовленні та мові: (групування за тематичними та семантичними ознаками, аналіз функціональних властивостей фразеологізмів у художніх творах, стилістичний експеримент, відтворення тексту з фразеологізмами, конструювання речень з фразеологічними одиницями, включення фразеологізмів у творчі роботи, редагування, визначення синтаксичних функцій фразеологізмів, що виступають у ролі певного члена речення чи речення в цілому [5, с. 35].

Одним із найефективніших шляхів пізнання, як в'домо, є прийом порівняння, що широко застосовується в школі, пронизуючи собою чимало видів робіт. Як методичний прийом порівняння використовується для семантичного аналізу фразеологізму, що здійснюється шляхом порівняння його значення з лексичним значенням слів омонімічного вільного словосполучення.

Ефективність семантизації незнайомих учням фразеологізмів (як і знайомих) також досягається використанням прийому зіставлення. До фразеологізму добирається звичайне слово-ідентифікатор, що при зіставленні дає змогу виділити фразеологізм (протиставити ті чи інші риси, властивості, суттєві ознаки) і розкрити його специфіку та особливості вживання.

Оскільки сучасна гуманітарна освіта передбачає формування вміння бачити мовний факт у широкому контексті, більшість пошуково-дослідницьких завдань має бути побудовано саме на текстовому матеріалі, що забезпечить більш ефективне засвоєння мовних одиниць, наочно показуючи їх функціонування в мовному потоці, що має суттєве значення для розвитку мовлення.

Одночасно ефективним прийомом формування фразеологічних умінь і навичок залишаються тренувальні вправи. Традиційно окреслюють дві групи вправ: 1) власне фразеологічні (значення фразеологічної одиниці, її ознаки, будова; явища полісемії, синонімії, антонімії і т. д.). 2) комбіновані – фразеолого-стилістичні, фразеолого-граматичні та фразеолого-стилістичні (фразеологічні явища засвоюються на основі взаємозв'язку з виучуваною темою лексичного, граматичного чи іншого характеру) [5, с. 80].

Застосовування методу спостережень і аналізу мовних явищ сприяє активізації пізнавальної діяльності кожного учня при сприйманні та осмисленні нового теоретичного матеріалу. При цьому в процесі спостережень прищеплюються учням вміння знаходити суттєві ознаки, самостійно, в результаті пошуку сфо-

рмулювати поняття, правило, висновок, обґрунтувати свої практичні дії. До цього методу належить звертатися у процесі вивчення системних зв'язків і відношень між фразеологізмами, при аналізі їх ролі, функцій та сфери застосування.

Бесіда – метод словесного обговорення матеріалу, що вивчається, – найпоширеніша в навчанні. Її завдання полягає в тому, щоб, по-перше, за допомогою цілеспрямованих і вміло поставлених запитань актуалізувати відомі учням знання, по-друге, досягти засвоєння ними нових знань шляхом самостійних обмірковувань, узагальнень та інших розумових операцій.

Найбільш дієвим засобом формування культури мовлення було використання інноваційних форм роботи на уроці, таких як загадки, лінгвістичні ігри, написання творчих робіт. Але найбільш виправданим було використання лінгвістичних ігор, адже саме в них створювалися позитивні психологічні умови, розвивалися винахідливість, фантазія, які поживлявали навчальний процес. Найбільш ефективними у формуванні культури мовлення є ігри-імітації, які передбачають створення певних мовленнєвих ситуацій. Ще однією причиною застосування інтерактивної діяльності є те, що в цьому віці діти усвідомлюють свої мотиви через їхнє зіставлення з мотивами своїх товаришів, тому колективні й групові форми роботи є плідними, незалежно від того співпрацювали учасники на умовах суперництва, співробітництва чи змагання.

Така робота сприяє підвищенню навчальної активності школярів, дає змогу кожному учневі засвоювати навчальний матеріал у прийнятному для нього темпі, а також дієвим засобом у реалізації особистісно орієнтованого підходу до навчання.

Різноманітні лінгвістичні ігри з творчим завданням активізують навчальну діяльність, поживляють урок, викликають зацікавлення учнів, збагачують їхній фразеологічний словник, розвивають мовлення, логічне мислення та уяву. Учням пропонуємо такі види робіт: фразеологічні хвилинки, рольові ігри, ситуативні колізії, дослідницьку діяльність, пізнавальні ігри, захист малюнків. Орієнтуючись на те, що у процесі запам'ятовування фразеологізмів вагоме місце відіграє емоційна пам'ять, пропонуємо гру «Пантоміма». Такий вид діяльності здатен зацікавити всіх без винятку, і учні ще надовго запам'ятають отримані емоції, а при необхідності, зможуть згадати і фразеологізми.

З урахуванням того, що пам'ять учнів 6 класу має переважно наочно-образний характер, вони краще запам'ятовують зовнішні ознаки предметів, доцільним є використання під час вивчення «Фразеології» такого засобу навчання, як наочність. У зв'язку з цим, а також керуючись традиційним загальнодидактичним принципом наочності, учням 6 класу пропонуємо виконати конструктивні творчі вправи:

– *Відгадайте, які фразеологізми зображені на малюнку, вигадайте невеличку історію, використовуючи кожен з них.*

– *Відгадайте які фразеологізми зображують малюнки. Складіть з ними діалог.*

– *Назвіть фразеологізми, зображені на малюнках. Введіть кожен з них в контекст речення.*

Представивши учням кілька малюнків, які ілюструють фразеологізми, учитель створює навчально-мовленнєву ситуацію, легко може варіювати нею і мовленням учнів, що дозволяє розвивати комунікативні вміння й навички. Учні сприймають фразеологізми, зашифровані на малюнках, підключають уяву, яка створює низку образів. Візуальний образ викликає певні емоції, що закладені у виразі, тобто сприяє кращому емоційному сприйняттю, а головне – запам'ятовуванню.

Системою вправ і завдань, яка є дидактично, лінгвістично і психологічно обґрунтованою, можна забезпечити збагачення словникового запасу, вироблення в учнів мовного чуття, ознайомлення з емоційно-експресивною лексикою, що створює підвищену виразність, а отже й формує високу культуру мовлення.

Урізноманітнення форм і методів навчання, які передбачатимуть залучення різних видів пам'яті, активізацію розумової пізнавальної діяльності учнів створює оптимальні умови для формування культури мовлення, дає змогу розвивати творчі здібності, поживлялоє навчальний процес.

Учитель повинен переконати учнів, що знання фразеології має велике значення, адже правильне і влучне використання фразеологічних зворотів дає змогу проявити свій розум, вміння дотепно і точно висловлюватися, уникати штамів і обирати серед багатьох фразеологічних одиниць одну, найбільш доцільну.

На підвищення ефективності кожного з методів і прийомів навчання впливає продумане використання засобів навчання. Засобами навчання виступає наочність (таблиці (опорні, порівняльні, функціонально-змістові, демонстраційні, тематичні, синонімічних рядів фразеологізмів, протиставні), схеми, малюнки, тематичні словники) і технічні засоби навчання (комп'ютер, кінофільм, відеомагнітофон, відеофонограма) [6].

Отже, керуючись лінгвістичними, психологічними чинниками формування культури мовлення і науково обґрунтованими механізмами мовленнєвого процесу, ми визначили лінгводидактичні основи навчання фразеології в аспекті культури спілкування учнів, зокрема підходи, закономірності, принципи, методи, прийоми, засоби навчання, і обрали ті, які є найефективнішими у процесі вивчення фразеології на уроках з української мови у 6 класі.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Отже, серед дидактичних основ навчання провідними закономірностями вивчення фразеології вважаємо розуміння семантики мовних одиниць і оцінку виразальних можливостей рідної мови, основними підходами до формування фразеологічних умінь визнаємо зв'язок вивчення мови з мовленнєвою діяльністю і уваги до фразеологічного багатства мови. Головними підходами були визначені комунікативно-діяльнісний і компетентнісний. Серед методів навчання чільне місце віддаємо методу спостереження і аналізу мовних явищ, методу вправ. Ключовими прийомами для нас виявилися прийом семантизації мовних одиниць,

прийом формування умінь і навичок використання фразеологічного матеріалу у мовленні та прийом конструювання власних висловлювань. Найбільш доцільними засобами навчання є наочність і дидактичний матеріал.

Обґрунтована система лінгводидактичних чинників засвоєння фразеології сприятиме ефективному та якісному формуванню комунікативних умінь і нави-

чок учнів, удосконаленню культури спілкування, проте в першу чергу треба глибоко та всебічно знати їхню практичну реалізацію. Саме тому перспективами подальшої наукової діяльності з проблеми формування культури спілкування учнів є розробка і впровадження в навчальний процес нових технологій навчання, що й становить практичну реалізацію окреслених теоретичних засад.

Список використаних джерел

1. Горошкіна О. М. Лінгводидактичні засади навчання української мови в старших класах природничо-математичного профілю : [монографія] / О. М. Горошкіна. – Луганськ : Альма-матер, 2004. – 362 с.
2. Омельчук С. «Підхід до навчання» як базова категорія сучасної лінгвістичної науки / Сергій Омельчук // Українська мова і література в школі. – 2013. – № 2. – С. 2–7.
3. Пентиліук М. Компетентнісний підхід до формування мовної особистості в євроінтеграційному контексті / Марія Пентиліук // Українська мова і література в школі. – 2010. – № 2. – С. 2–5.
4. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання : [наук.-метод. посіб.]. / О.І. Пометун, Л.В. Піроженко ; за ред. О. П. Пометун. – К. : А.С.К., 2005. – 192 с.
5. Методика навчання української мови в середніх освітніх закладах / [М. Пентиліук, С. Караман, О. Караман, О. Горошкіна, З. Бакум, М. Барахтян, І. Гайдаєнко, А. Галетова, Т. Коршун, А. Нікітіна, Т. Окуневич, О. Решетилова]; за ред. М. Пентиліук. – К. : Ленвіт, 2013. – 400 с.
6. Словник-довідник з української лінгводидактики: [навчальний посібник] / кол. авторів за ред. М. Пентиліук. – К. : Ленвіт, 2015. – 320 с.
7. Соловець Л. Робота над фразеологізмами як засіб формування культури спілкування молодших учнів : автореф. дис. канд. пед. наук: 13.00.02 «Теорія та методика навчання (українська мова)» / Л. Соловець; Ін-т педагогіки АПН України. – К., 2004. – 20 с.
8. Щукин А. Лингводидактический словарь : более 2000 единиц / А. Щукин. – М. : Астрель : АСТ : Хранитель, 2008. – 746 с.

Т. А. Денищич,

канд. пед. наук, доцент кафедри української філології, теорії і історії літератури, ЧНУ ім. П. Могили, г. Николаев, Україна

ЛИНГВОДИДАКТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ФОРМИРОВАНИЯ КУЛЬТУРЫ РЕЧИ УЧЕНИКОВ СРЕДСТВАМИ ФРАЗЕОЛОГИИ

В статье раскрыта сущность и содержание основных лингводидактических факторов формирования культуры речи учащихся при изучении темы фразеология с учетом традиционных и инновационных тенденций в системе школьного образования. Даны практические рекомендации по использованию основных подходов, закономерностей, принципов, методов и приемов обучения при усвоении темы «Фразеология» в школьном курсе украинского языка. Предложенная система лингводидактических факторов является теоретической основой методики обучения фразеологии в школе в аспекте культуры общения учащихся.

Ключевые слова: лингводидактические факторы; культура речи; фразеология; подходы; закономерности; принципы; методы; приемы; средства обучения.

T. A. Denichich,

PhD in Pedagogic sciences,
Associate Professor of the Department of Ukrainian Philology, Literature Theory and History,
Perto Mohyla Black Sea State University, Mykolayiv, Ukraine

LANGUAGE TEACHING BASIS OF STUDENTS' SPEECH STANDARD TRAINING BY MEANS OF PHRASEOLOGY

The article shows the gist of language teaching aspects of students' training of speech standards within the topic of phraseology. Traditional and innovative school education tendencies are being taken into consideration. Practical guidelines for «Phraseology» as a part of the school course of Ukrainian have been given; they include main educational approaches, trends, principles, methods and techniques. The

suggested language teaching system is a theoretical basis of teaching phraseology at school in terms of students' communication standards.

Key words: language teaching basis; speech standards; phraseology; educational approaches; trends; principles; methods; techniques and mean

Рецензенти: *Букач М. М.* д-р пед. наук, професор.

© Денищич Т. А., 2017

Дата надходження статті до редколегії 30.03.2017